

Sygn. akt II CSK 328/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa R. L. i J. K. L.
przeciwko Portowi Lotniczemu Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić

przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwany Port Lotniczy sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2019 r. - którym oddalono apelację obu stron od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 lutego 2018 r. - oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Powyższego wymogu nie spełnił skarżący wskazując na konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego dotyczącego prawidłowości konstrukcji opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego, która została sporządzona w sprawie dla potrzeb obliczenia spadku wartości nieruchomości. Zaznaczyć bowiem należy, że dla skutecznego powołania przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - konieczne jest nie tylko

wyartykułowanie problemu prawnego (zagadnienia prawnego), ale również niezbędne jest wywiedzenie analizy juretrycznej wskazującej na występujące rozbieżności interpretacyjne co do jego rozstrzygnięcia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ. oraz z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ.). Tymczasem skarżący wskazując na występowanie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie przedstawił możliwych do zastosowania kierunków interpretacyjnych służących rozstrzygnięciu przedstawionego zagadnienia prawnego. W istocie przedstawiona przez niego argumentacja ma charakter polemiczny z przyjętym przez Sąd Apelacyjny stanowiskiem, iż opinia biegłego, która została przedłożona w sprawie jest zgodna z prawem, w tym odpowiada wymogom określonym w § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U. z 2004 r. Nr 207, poz. 2109).

Niezależnie jednak od powyższego zagadnienie prawne zostało sformułowane w sposób nieprecyzyjny, gdyż odwołuje się ogólne do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego, a nie do jego konkretnych przepisów, z których wynikać miały warunki formalne, których - zdaniem skarżącego - nie miał spełniać operat szacunkowy sporządzony w sprawie przez biegłego. Jedynie z analizy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania można wnioskować, że chodzi o warunki wynikające z § 55 ust. 1 i 2 oraz 56 ust. 1 pkt 9 tego rozporządzenia. Zarzutu naruszenia tych przepisów nie podniesiono jednak w skardze kasacyjnej, mimo że Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wprost odniósł się do zarzutu naruszenia tych przepisów. Przedstawione zagadnienie prawne opiera się więc na przyjęciu odmiennego od zajętego przez Sąd drugiej instancji założenia, że do naruszenia przepisów powołanego wyżej rozporządzenia jednak doszło, co implikowało konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego przedstawionego w skardze kasacyjnej.

Niezależnie od powyższego należy uwzględnić, że skarga kasacyjna została oparta jedynie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, który może być podstawą skargi kasacyjnej wtedy, gdy naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W skardze kasacyjnej brak szerszej argumentacji dotyczącej wpływu zarzucanego uchybienia na wynik sprawy. Nawet oparcie rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji na dowodzie z opinii biegłego stanowiącej operat szacunkowy, niespełniającego wszystkich kryteriów formalnych wymaganych przepisami prawa, nie przesądzało automatycznie o tym, że dokonane na podstawie tego dowodu ustalenia faktyczne były błędne, a zaskarżony wyrok naruszał przepisy prawa materialnego zastosowane do oceny żądania pozwu. Zarzucany przez stronę pozwaną brak przedstawienia przez biegłego szczegółowych obliczeń w operacie szacunkowym być może utrudniał, ale nie uniemożliwiał całkowicie podjęcia próby wykazania, że ostateczne wnioski biegłego są błędne.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów orzeczono na podstawie art. 108 § 2 w z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.